

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 543/2016
17.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М.1, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М.1, адвоката Д.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 746/15 од 11.09.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1623/15 од 22.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М.1, адвоката Д.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 746/15 од 11.09.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1623/15 од 22.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 746/15 од 11.09.2015. године, окривљени Д.М.1 оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом на основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени С.Н., З.А. и Д.А. упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док је окривљени обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 1.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка унапред исплаћених из буџетских средстава суда износ од 32.917,50 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1623/15 од 22.01.2016. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног Д.М.1 и пресуда Основног суда у Крагујевцу К 746/15 од 11.09.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.М.1, адвокат Д.Р. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 485. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М.1, адвоката Д.Р. је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.М.1, побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 485. став 2. ЗКП, не указује конкретно ни на једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да је према окривљеном примењен закон који се у конкретном случају није могао применити због одсуства постојања узрочно-последичне везе између радње окривљеног и наступеле последице – изазивања опасности за живот људи услед чега је наступила смрт неког лица, истицањем да је до наступања смрти ошт. сада пок. Љ.А. дошло услед тога што је исти критичном приликом доживео тзв. неми инфаркт који је и довео до његовог пада кроз отвор, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.М.1 неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 пасус трећи и четврти и страни 4 пасус трећи образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и

објективни елементи бића кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. КЗ за које је оглашен кривим, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њим упућује.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву је навео да је суд приликом утврђивања постојања кривичног дела у питању морао узети у обзир и изјаве сведока Д.М.2, М.И., К.М. и Б.М. који су и својим исказима навели да је оштећени код себе тог дана имао заштитну опрему – шлем, прслук и заштитне ципеле, те да нису користили опасаче, јер на том делу кровне конструкције нису имали за шта да се вежу, као и да се окривљени није жалио на мере заштите на раду нити на било какве здравствене проблеме и да је исте послове обављао и претходних дана, а да је вештак Ј.Р. дипломирани инжињер заштите на раду за област сигурности на раду у свом налазу и мишљењу навео да у предметном случају примењивање прописа који утврђују и друге мере које се односе на одређивање ризичних места, постављање заштитних ограда, заштитних скела, ограђивање даскама ризичних површина на којима се крећу запослени и сл. би било прескупо и непрактично, имајући у виду радње које су запослени изводили и време повреде, те да сматра да одговорно лице, са гледишта изнетог ове мере није ни могао да спроведе, по оцени Врховног касационог суда, произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М.1, није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.